

CCOO de Catalunya convoca el seu 11è Congrés

El Consell Nacional de CCOO de Catalunya ha acordat convocar l'11è Congrés del sindicat, que se celebrarà a Barcelona els dies 4, 5 i 6 d'abril del 2017 sota el lema "FEM CCOO, fem organització, fem participació, fem lluita, fem propostes, fem història, fem aliances, fem mobilització, fem drets, fem igualtat, fem solidaritat, fem servei, fem sindicat."

CARTA DE CONVOCATÒRIA

1. Els homes i les dones que conformem el Consell Nacional de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya (CONC), reunits el 22 de juny del 2016, hem debatut i aprovat aquesta Carta de convocatòria de l'11è Congrés de la CONC, que ha de reunir a la ciutat de Barcelona, els propers 4, 5 i 6 d'abril del 2017, les dones i els homes que, en delegació dels afiliats i afiliades, es constituïran en l'11è Congrés de la CONC per debatre i establir l'estratègia i les pràctiques d'actuació sindical per als propers anys i adequar i elegir els òrgans i les estructures de funcionament.

2. El Congrés de la CONC reunirà 630 homes i dones delegats en representació de les persones afiliades a les organitzacions federatives i territorials que integren la CS, a les quals se sumaran els membres de la Comissió Executiva sortint, que tenen la consideració de membres nats, els set delegats i delegades que representen els pensionistes i jubilats, les dues persones delegades que representen Acció Jove - Joves de CCOO i un representant de l'afiliació dels treballadors i treballadores autònoms dependents, fins a arribar a un total de 650 persones delegades.

El Congrés de la CONC emmarca els processos congressuals propis de les federacions sindicals sectorials i unions sindicals intercomarcals que conformen la CONC i que han de confluïr en l'11è Congrés de la CONC.

En una fase prèvia al procés congressual se celebraran assemblees en què, al mateix temps que es fa el retorn de l'estat de desenvolupament de les conclusions de l'Assemblea sindical oberta (ASO) i de la Conferència de Dones i Homes, es presentaran i validaran els eixos de l'11è Congrés.

Els documents congressuals seran elaborats per una comissió pròpia, que serà conformada pel Comitè Confederal, però ampliat, per integrar les diferents realitats territorials i sectorials, de gènere, per raó d'origen i generacionals, i diversitats sindicals. Aquesta comissió dinamitzarà tot el procés congressual, elaborarà els documents de debat i concretarà els aspectes materials de tot el procés congressual.

La fase de debat i d'elecció de delegats i delegades en cadascun dels nivells en què s'organitzen les 141.676 persones afiliades —secció sindical d'empresa, sindicats intercomarcals de branca, sectors, unions intercomarcals i federacions nacionals— s'iniciarà amb posterioritat a l'aprovació dels documents pel Consell Nacional i en els intervals temporals i amb les formes que determinin les normes congressuals.

El Congrés de la CONC s'inscriu en el marc del Congrés de la CS de CCOO d'Espanya, com a expressió de la coresponsabilitat en la definició de les polítiques sindicals per al conjunt de l'Estat des de la personalitat pròpia de la CONC com a sindicat nacional de Catalunya.

Els debats s'emmarquen i s'alineen, també, amb les propostes sindicals aprovades en el Congrés de la Confederació Europea de Sindicats (CES), celebrat a París, del 29 de setembre al 2 d'octubre del 2015, i de la Confederació Sindical Internacional (CSI), celebrat a Berlín del 18 al 23 de maig del 2014, reafirmant així el compromís internacionalista de la CONC en les propostes i la pràctica de l'acció sindical. Reforçar el sindicalisme internacional és fonamental perquè els treballadors i treballadores puguem avançar en condicions de treball i de vida. Per això l'exigència de treball digne, el compromís amb la construcció d'una Europa social i la lluita contra les polítiques neoliberals travessa el conjunt de les reflexions congressuals.

3. S'impulsarà i garantirà la màxima participació de l'afiliació per avaluar l'acció sindical realitzada i construir les propostes de treball per encarar els reptes a què ens enfrontem els treballadors i treballadores. Obrirem el debat a l'extern del sindicat, compartint anàlisi i propostes amb aquells sectors, organitzacions socials i persones amb qui compartim objectius, valors socials i espais de mobilització.

A l'octubre aprovarem els documents congressuals i les normes per organitzar el debat i l'elecció de les persones delegades. Establir espais i marcs de reflexió i debat, tant presencial com organitzat l'ús de les potencialitats de les xarxes socials. Volem promoure la màxima participació per incorporar experiències i coneixements sindicals que integren la majoria de diversitats reals del món del treball, i projectar els debats congressuals per donar a conèixer les reflexions i propostes.

El procés congressual és un bon moment per reforçar el treball de les seccions sindicals, millorar el seu vincle amb el sindicat, així com dels sindicats territorials, que tenen un paper clau en l'organització de la participació de l'afiliació a les empreses, en especial a les petites i mitjanes.

4. Convocuem el congrés amb 141.676 persones afiliades i 20.830 persones delegades. Fa 38 anys que som el primer sindicat català, amb el 41,76% de la representativitat en les eleccions realitzades als centres de treball. Aquestes dades reforcen la legitimitat de CCOO de Catalunya per seguir representant i defensant els interessos laborals, econòmics i socials dels treballadors i treballadores catalans.

La legitimitat que ens dona ser l'organització sindical més representativa ens trasllada una enorme responsabilitat a l'hora de definir estratègies sindicals, adequar les estructures de funcionament i elegir els nous equips de direcció, reforçar el vincle social amb l'afiliació, promoure una major capacitat d'organització dels treballadors i treballadores, i augmentar la utilitat de l'acció del sindicat a l'empresa i a la societat.

5. L'11è Congrés és, també, el colofó del llarg procés de participació, debat, reflexió i construcció de propostes iniciat el 2014, aprofitant el 50è aniversari d'aquell 20 de novembre del 1964, que va aplegar clandestinament en assemblea més de 300 homes i dones representant els seus companys i companyes, per debatre la situació, aprovar una plataforma reivindicativa i començar a donar forma al que ha acabat sent la Comissió Obrera Nacional de Catalunya.

Lluny d'actes litúrgics o nostàlgics, al llarg d'aquests quasi dos anys hem obert un ampli procés de debat i reflexió, tant a l'intern com a l'extern, en relació amb el paper de CCOO avui i la seva projecció a futur. Hem reivindicat la contribució dels homes i dones de Comissions a la construcció del present i al paper d'unes Comissions Obreres sense les quals no es pot explicar la història de Catalunya dels darrers 50 anys. Hem aprofitat l'aniversari per reflexionar sobre nosaltres mateixos i actualitzar propostes d'acció i funcionament, amb l'Assemblea sindical oberta (ASO) i la celebració de la segona Conferència de Dones i Homes de la CONC.

L'ASO ha estat un ampli procés participatiu, de reflexió sobre la pròpia pràctica, d'aproximació als nous reptes, de fer aflorar propostes de canvi. Un procés participatiu horitzontal en què ha fluït de manera lliure el pensament, la reflexió, l'autocrítica i la construcció de propostes, en el qual han participat, utilitzant diverses metodologies, presencials i virtuals, prop de 10.000 persones, majoritàriament

afiliades, però també de l'extern del sindicat. Hem conegut i escoltat com se'ns veu i què se'ns demana.

La segona Conferència de Dones i Homes ha constatat que, tot i els avenços en matèria d'igualtat efectiva, hi ha camí a recórrer, dins i fora del sindicat. Hem reafirmat els valors de la igualtat i la necessitat de seguir treballant per fer del sindicat una organització d'iguals en l'acció, en la pràctica, en les formes, en la imatge, en els valors i compromesa en la feminització de la societat.

Davant els canvis que operen en l'entorn socioeconòmic i polític en què actuem, CCOO no hem defugit l'obligació de repensar-nos per seguir sent útils, renovant la proposta, l'acció i l'organització per reforçar-nos. Quan les hegemònies politicoideològiques avui dominants en la societat imposen la individualització i la mercantilització de les relacions socials, CCOO volem rearmar-nos per fer-hi front, actualitzant pensament i pràctiques. Al llarg del mandat hem posat al dia el codi ètic i de conducta per reforçar els valors del sindicat amb mesures concretes i amb pràctiques exigibles. Transparència, rendició de comptes, declaració de béns, límit de mandats, renovació, paritat.

6. El desembre del 2012, quan cloïem el X Congrés, la crisi i la recessió estaven instal·lades al país. Ens vam trobar davant el repte de confrontar-nos a l'aplicació d'una contrareforma laboral: després d'haver convocat, organitzat i realitzat dues vagues generals, el 27 de març i el 14 de novembre del 2012, ara calia fer-hi front a les empreses i els sectors, per frenar l'atac sistemàtic als drets dels treballadors i treballadores i l'atac a la negociació col·lectiva. Es vol fer del treball una variable més al servei de la rendibilitat econòmica empresarial, desposseint-lo de la tutela que representa el dret laboral. Ho hem fet enmig de l'ofensiva contra el sindicalisme, que pretén afeblir la capacitat d'intervenció.

Aquests anys l'acció sindical, a l'empresa i la societat, ha estat especialment intensa. Temps difícils, durs, complicats i complexos, caracteritzats per la forta hegemonia de les polítiques neoliberals, aplicades per uns governs servils als poders econòmics, que volen desmuntar moltes de les conquestes assolides per la mobilització social. Al costat de la contrareforma laboral i les retallades als serveis públics i la protecció social, hem vist com s'han imposat unilateralment incompliments del Pacte de Toledo, s'han fet privatitzacions, s'ha intervingut en contra dels drets sexuals i reproductius de les dones, s'han limitat llibertats, com la de manifestació o la d'expressió, s'ha perseguit sindicalistes, encausant-los per haver participat en piquets informatius a les vagues generals, demanant-los penes de presó... El resultat és a la vista: som més pobres, més desiguals, més precaris, tenim menys drets, menys llibertats, menys benestar, confiem menys en les institucions de govern.

L'acció sindical en empreses i sectors, la capacitat d'intervenció en la negociació col·lectiva i la presència organitzada als centres de treball han estat elements centrals per combatre les agressions imposades per la llei. Hem forçat l'espai de diàleg social amb les patronals, per introduir garanties i tuteles col·lectives, en especial en el marc de la negociació col·lectiva, com en el cas de l'Acord interprofessional de Catalunya (AIC), que ha permès mantenir la capacitat d'intervenció sindical en benefici dels drets dels treballadors i treballadores, i mantenir viva la lògica de la negociació col·lectiva.

Hem treballat de forma conjunta amb organitzacions socials, impulsant i participant en diverses plataformes

(Plataforma Prou Retallades, Plataforma per una Fiscalitat Justa, Ambiental i Solidària, Plataforma per la Renda Garantida de Ciutadania, Pobra Zero, Stop Mare Mortum, Promoció del Transport Públic, Aigua és Vida, Pacte Més Indústria...) i ens hem mobilitzat per oposar-nos a les polítiques de retallades de drets i a la deriva autoritària dels governs. L'educació, la salut, la protecció social, l'atenció a la dependència, entre d'altres, han estat camps de batalla social on hem participat. El treball per una renda garantida de ciutadania i la lluita contra la pobresa, la desigualtat i la precarietat han estat presents al llarg de tot el mandat.

La resposta social ha conviscut, a vegades de manera contradictòria, amb el debat nacional, que s'ha intensificat al llarg d'aquest mandat. La deriva recentralitzadora del Govern de l'Estat, envaint competències i limitant la capacitat legislativa pròpia (utilitzant de forma partidària el Tribunal Constitucional com a quarta cambra, contribuint, així, encara a la seva deslegitimació), i l'acumulació d'un dèficit històric en inversions en infraestructures, junt a la pervivència del dèficit fiscal, han aguditzat la contradicció entre l'actual model d'estat i les aspiracions de major autogovern o de reconeixement dels drets nacionals. CCOO, sota la premissa que Catalunya som un sol poble i que els drets nacionals i socials han d'avançar junts, hem actuat i pres posició agafant com a base la resolució aprovada pel X Congrés, que defensa el dret a decidir des del respecte a la pluralitat i la diversitat de posicions que sobre el futur nacional de Catalunya hi ha entre l'afiliació al sindicat. Hem intentat defugir de la instrumentalització que des de l'esfera política s'ha volgut fer de les organitzacions socials, en especial les sindicals, al llarg d'aquest procés. Ho hem fet, però no sense dificultats. El debat nacional i el debat social moltes vegades s'han vist contraposats per unes lògiques dels governs de Catalunya i l'Estat que s'han instal·lat en el conflicte nacional i la no-negociació, amagant, així, en moltes ocasions, el debat social que provocava la seva política de retallades. L'actitud autoritària el Govern del PP, negant tot diàleg i via de negociació, ha estat clarament instrumentada i ha preferit instal·lar-se en el conflicte.

Al llarg del procés congressual haurem d'avaluar el resultat de la nostra acció i redefinir les línies d'acció a futur per revertir la situació.

7. Les febleses de l'economia catalana, que es van fer evidents amb l'explosió de la bombolla immobiliària, van mostrar-nos la dependència de l'economia especulativa i la desindustrialització, l'enorme financerització, que generava famílies i empreses altament endeutades, i que es va convertir en endeutament públic, s'han agreujat aquests anys. Ha continuat la destrucció de capacitat productiva instal·lada i no s'ha promogut el canvi de model productiu que hem reclamats. S'ha seguit imposant la lògica de les polítiques neoliberals, basades en la contenció de la despesa social, d'una banda, i la disminució dels costos laborals, de l'altra.

Es vol imposar un model econòmic en què la devaluació del treball i la limitació de drets laborals, sindicals i socials siguin la base de la competitivitat de l'economia catalana. Es renuncia a fer del treball de qualitat i de l'impuls de la formació, la recerca, la innovació i el coneixement el motor per augmentar la productivitat i la competitivitat. Els poders econòmics i financers segueixen afirmant que l'ajust de preus i costos relatius de béns i serveis és el que ha permès millorar la capacitat competitiva de l'economia i l'ocupació, i que encara no s'ha acabat el procés d'ajust competitiu. És una posició que no podem compartir, ja que l'aposta per un model productiu basat en l'ocupació de baixa qualitat, salaris reduïts, contractació precària i desprotecció social s'ha mostrat inútil econòmicament i injusta socialment.

No s'han abordat els canvis estructurals que permetrien avançar cap a un nou model productiu. Les inversions en formació i qualificació, en R+D+i, les infraestructures tecnològiques, de transport i ferroviari, en especial el corredor mediterrani, la reforma energètica, abordar la dimensió de les nostres empreses i el seu finançament, etc., segueixen sent reptes pendents que llastren la millora de la base in-

dustrial i la competitivitat basada en la innovació i el coneixement. Per això hem impulsat la Pacte Més Indústria, que ha permès assolir importants consensos socials favorables al canvi de model productiu i que s'ha de concretar en un pacte nacional que comprometi una estratègia industrial que orienti l'acció de govern a mitjà i llarg termini.

8. Avui les grans variables macroeconòmiques mostren signes de recuperació, però les febleses i els problemes de fons de l'economia catalana segueixen instal·lats i la situació social ha empitjorat. No ens hem recuperat de la important destrucció del teixit productiu que ha sofert la nostra economia; l'atur segueix sent el primer problema social del país; segons l'EPA, a Catalunya encara hi ha més de 600.000 persones en aquesta situació i 5.000.000 al conjunt de l'Estat; l'ajust pressupostari ha continuat afectant els drets socials i dificultant l'activació de l'economia, atesa la caiguda d'ingressos i l'augment de despesa pel funcionament dels estabilitzadors socials, però també per l'aplicació de polítiques desfinanceritzadores (i de regals fiscals).

El greu dèficit del mercat de treball és una de les principals rèmores per consolidar un procés de creixement equilibrat i sostenible. L'atur va disminuint, però la creació d'ocupació es fa a un ritme insuficient, amb una molt baixa qualitat i amb impacte de gènere important. Al mateix temps es cronifica l'atur de llarga durada i la pèrdua de cobertura de protecció de les persones excloses del mercat de treball. Cau la població activa, no només per demografia, també augmenta l'emigració, especialment la juvenil, i la deserció del mercat laboral, tant de dones, que estan assumint la manca de recursos socials públics, com de majors de 55 anys, per l'estigma d'obsolescència que suporten. El panorama és de precarietat, amb creixement de la temporalitat i la parcialitat; desigualtats creixents entre homes i dones, en l'atur, en els salaris, en la qualitat de la contractació; joves exclosos, subocupats, emigrats, etc. El resultat és que a Catalunya, com a Espanya, ha augmentat la pobresa i la desigualtat social, i que un dels nous productes de la reforma laboral sigui la pobresa laboral, persones que treballen amb baixos salaris, que no poden cobrir les necessitats bàsiques o arribar a final de mes.

9. El que va començar com a crisi econòmica, per convertir-se en una greu crisi social, ha esdevingut, també, crisi política i crisi institucional. L'hegemonia del dogma neoliberal dictat per les institucions de la UE i pels poders econòmics ha forçat els països amb nivells de dèficit, com a conseqüència de la crisi, a haver de suportar atacs dels "mercats" financers sobre els deutes sobirans. Els ha obligat a aplicar mesures polítiques que han generat més recessió i més atur, que han incrementat les desigualtats, la pobresa i l'exclusió social, i que han posat en qüestió el model social de l'estat del benestar garant dels drets laborals, socials i civils. Els atacs al deute sobirà han afeblit la mateixa democràcia i s'han arribat a substituir governs elegits democràticament per governs tecnòcrates al marge de les urnes o s'han forçat canvis constitucionals per regular els límits al dèficit, al marge de la participació ciutadana.

L'escenari polític ha canviat al llarg d'aquests quatre anys i s'apunta un cicle de canvi en la política espanyola i catalana, en què els actors polítics que des del 1979 ocupaven l'espai central han de compartir-lo amb nous subjectes. Aquest corrent de canvi es comença a viure socialment el 2010, quan la ciutadania comença a respondre en massa al carrer contra les polítiques d'austeritat i retallades i les institucions perden credibilitat.

A partir del 2013 la mobilització social llangueix i el debat polític guanya protagonisme, instal·lat en el llarg cicle electoral que s'inicia amb les eleccions europees i continua amb les autonòmiques i municipals, les catalanes i les estatals (avui pendents de resolució). Sens dubte els centenars de milers de llocs de treball destruïts i la instal·lació en l'atur d'importants col·lectius, en especial la joventut, els baixos nivells de protecció social i la manca de respostes institucionals posen en qüestió la confiança i la credibilitat de la política i castiguen a qui exerceix el govern de la crisi sense resoldre els problemes de la gent ni donar una perspectiva social clara.

El mapa polític, municipal, nacional o estatal, presenta canvis importants. A moltes comunitats autònomes el PP perd la majoria absoluta i s'obre pas a la formació de governs de coalició. A escala municipal, tot i la gran variabilitat en la composició de majories de govern, es castiga els partits de les retallades i de l'austeritat i els resultats globals mostren un biaix a l'esquerra. Emergeix una esquerra amb components nous, sorgits dels moviments socials, que nosaltres, com a sindicat, també hem impulsat (ILP habitatge, transport públic, pobresa energètica, salut pública, plataformes contra les retallades, etc.).

A l'Estat constatem la fi del bipartidisme i s'obre pas un marc on quatre partits, més les formacions de nacionalitat, han de generar noves dinàmiques polítiques de pacte i/o coalició. L'esquerra, o nova esquerra, emergeix en "reconstrucció" i amb un canvi generacional. Diverses opcions d'una esquerra més sociològica que organitzativament política guanyen paper. Les noves forces emergents, en principi, han d'afavorir un gir en les polítiques, si es consolida, favorable als interessos de les classes treballadores.

Tenim davant, els propers anys, un nou escenari polític en què haurem d'estar amatents per realitzar amb rigor i des de la independència les nostres funcions de reivindicació, lluita si cal, negociació i acord.

10. CCOO hem actuat en un entorn hostil. El sindicalisme s'enfronta a un dur atac ideològic, que té un suport polític i mediàtic que s'inscriu en la lògica neoliberal que qüestiona les organitzacions representatives d'interessos col·lectius i, en especial, els sindicats, considerats com a contrapoder per frenar la desigualtat i la injustícia i per combatre la pobresa i la precarietat. Es desqualifica i projecta una imatge distorsionada del sindicat, de la seva funció i de les persones que dediquem temps i compromís a defensar els interessos del conjunt dels treballadors i treballadores.

Les campanyes orientades en contra del sindicalisme han contribuït a generar una imatge social d'estructures burocratitzades, amb un alt grau de rigidesa i poc properes a les persones. Una imatge que, malgrat que considerem que no es correspon amb la realitat, és la que s'instal·la en la percepció social majoritària i ens obliga a repensar críticament formes d'organitzar i actuar, comportaments i comunicació. Aquesta percepció té a veure amb l'entorn laboral i el grau de sindicació: l'esmicolament del món del treball, derivat de la descentralització productiva d'un teixit empresarial majoritàriament configurat per les microempreses i les altes temporalitat i parcialitat en la contractació, entra en contradicció amb les formes com organitzem la nostra acció sindical i amb l'existència de sectors importants de treballadors i treballadores que no s'adscriuen a les organitzacions sindicals. Aquest és un dels principals reptes: organitzar tots els treballadors i treballadores, i, per tant, especialment els que avui no estan organitzats, amb noves formes i noves utilitats. L'única garantia de trencar la lògica de la precarietat és, precisament, l'organització allà on la precarietat s'origina i per qui la pateix, per oposar-hi organització, força i propostes.

11. En síntesi, aquests anys hem continuat donant resposta als importants reptes de la classe treballadora, en una greu situació de crisi econòmica, social i política. Hem reafirmat la necessitat de mobilització sostinguda, unitat d'acció i confluència social, capacitat de proposta, exigència de diàleg i concertació social. Ens hem fet forts en la negociació col·lectiva, evitant la caiguda dels convenis i l'esmicolament dels àmbits sectorials, apostant més per mantenir viu l'instrument que per avançar en nous continguts. Hem explicat la voluntat de renovar-nos com a organització per fer front als nous reptes, apropar-nos als treballadors i treballadores, donar resposta a tota la seva diversitat, arrelar-nos als centres de treball, guanyar en autonomia, independència sindical i utilitat, incrementar la representativitat i legitimitat del sindicat per actuar i representar, millorar l'eficiència en la gestió dels recursos, aprimar estructures i reforçar l'activitat i ser més transparents.

Hem introduït importants canvis organitzatius per adequar l'organització i millorar el seu funcionament i la seva capacitat d'actuació, apropant-la i fent-la referent a tots els centres de treball, amb noves estructures d'execució i direcció de les polítiques sindicals, que volen ser més eficients i més federals. Hem garantit la pluralitat dels debats estratègics que han configurat les polítiques sindicals al llarg del mandat. Hem hagut d'adequar l'estructura de costos a uns ingressos tendencialment minvants, realitzant reestructuracions internes, doloroses, perquè han afectat persones; inevitables, perquè ens obligaven imperatius econòmics, i controvertides, quan no han pogut solucionar-se en la negociació, però que han garantit la sostenibilitat present i futura de l'organització i el servei a l'afiliació i a la funció pròpia del sindicat. Hem materialitzat una nova estructuració territorial i hem abordat la reestructuració organitzativa sectorial.

12. Iniciem el procés congressual per actualitzar la proposta programàtica de la CONC a la llum dels canvis econòmics, socials i polítics dels darrers anys. Volem que l'acció sindical doni resposta a la realitat del mercat de treball, als problemes i a les necessitats dels treballadors i treballadores, a la diversitat de les persones afiliades i a la lluita contra la desigualtat. Hem d'adequar les propostes organitzatives als nous compromisos sindicals i requeriments socials per ser més útils.

Reivindiquem la centralitat del treball en la societat i la dimensió social de l'economia i l'empresa. El treball segueix sent l'element central que determina la posició social de la persona. En el treball i des del treball volem disputar el repartiment de la riquesa que el treball crea per fer avançar la igualtat. Per això hem de democratitzar les relacions laborals i el funcionament del món del treball, la democràcia no pot quedar-se a la porta de les empreses.

Valorem la capacitat i la utilitat de la mobilització i de l'organització. Promovem el treball conjunt amb entitats, associacions i moviments en l'espai de l'acció social i reforçant els valors de la solidaritat i la igualtat social entre les treballadores i els treballadors.

13. El procés congressual és en si mateix un marc on materialitzar i visibilitzar els canvis en les formes de treballar, participar i dirigir el sindicat, que s'han expressat al llarg del mandat, especialment en l'ASO. Hi ha hagut demandes en relació amb les formes de participar i debatre dels mateixos congressos i amb la renovació i els límits de mandats en les responsabilitats, de formes obertes i participatives d'elecció, de comprometre's amb el codi ètic i de conducta.

El procés congressual ha d'incorporar nous formats de debat i d'aportació de propostes, tant en les trobades presencials o en el mateix acte del congrés, com en la utilització de les potencialitats de les eines tecnològiques per generar dinàmiques obertes, participatives, flexibles.

Hem d'introduir canvis que apropin a l'afiliació el coneixement de les persones candidates a la secretaria general i que, fins i tot, les puguin avalar. Ens proposem que la presentació de candidatures, sense menystenir els mecanismes estatutaris de proclamació de candidatures i votacions plenàries del congrés, es faci en el Consell Nacional abans de l'inici dels debats i en actes descentralitzats, per assolir un mínim de 5.000 avals per a la designació pel darrer Consell Nacional previ al congrés, per evidenciar, així, aquesta major proximitat amb l'afiliació i la transparència del procés.

Reiterem l'aposta per la limitació de mandats i la renovació que fa anys vam aprovar. Volem reforçar-la, tal com s'ha conclòs en els debats de l'ASO, ampliant el límit de dos mandats a l'assumpció d'una responsabilitat determinada i establint major rigor en l'excepcionalitat d'un tercer mandat. Per això cal que hi hagi justificació argumentada i una posició col·lectiva presa en l'òrgan màxim de l'àmbit corresponent, i que sigui validat en el mateix Consell Nacional.

L'assumpció de qualsevol responsabilitat executiva ha de comportar un clar compromís amb el codi ètic i de conducta,

que hem d'estendre al conjunt de l'organització i a les pràctiques sindicals ordinàries. Ara cal posar-ho de manifest amb l'acceptació formal, de qui vulgui presentar-se a qualsevol càrrec de responsabilitat, de qüestions com la presentació de la declaració de béns, la justificació de la dedicació sindical, la no-concurrencia de causes d'incompatibilitat, la renúncia a actuar quan concorrin causes d'interès particulars, etc., a fi de materialitzar un compromís ferm amb l'organització, la transparència i l'ètica sindical.

El congrés és un moment clau per projectar l'aposta clara del sindicat per la feminització de les relacions de treball (reforç de la paritat) i de la mateixa organització. També hem d'aprofundir a fer del sindicat la imatge fidel de la classe treballadora en totes les seves diversitats i, per tant, donar resposta a la incorporació de la diversitat d'origen, funcional, generacional, de gènere i d'opció sexual.

I també ha de servir per reforçar les nostres estratègies de comunicació i participació dels treballadors i treballadores en el sindicat.

14. El nostre projecte sindical de classe es construeix des de la perspectiva del treball i no és únicament una suma d'interessos individuals, particulars o corporatius. La diversitat de la classe treballadora també és un dels elements centrals d'un projecte del sindicat de les diversitats, que ha de saber integrar i representar la realitat de totes i cadascuna de les persones que la componen, i que, per sobre de tot, treballa a favor de la cohesió social.

El congrés s'ha de reafirmar en el que són les senyes d'identitat de CCOO. La dimensió sociopolítica, vinculada al concepte de ciutadania i dels drets de ciutadania social. El caràcter de sindicat nacional i de classe, que aposta per un model socioeconòmic basat en l'ocupació de qualitat i amb drets, que reivindica la negociació col·lectiva i la concertació social com a espais de construcció de nous drets, que basa la força en l'organització, la representativitat, la unitat i la mobilització, que reclama avançar en la igualtat laboral i social, i que es compromet a impulsar i a defensar la protecció i la cohesió social. Que aferma una identitat nacional construïda a partir del reconeixement i la millora dels drets de ciutadania, del compromís en la lluita per una Catalunya més justa, integradora, que potencii la llengua catalana com a dret de ciutadania i com a element d'identificació col·lectiva i de cohesió social, i que reivindica l'autogovern com a forma més útil i més propera d'incrementar el benestar dels treballadors i treballadores. La confederalitat, en tant que sindicat general, que representen els diferents àmbits sectorials i territorials, i, alhora, com a sindicat que conjuga realitats específiques, s'expressa en el reforçament estratègic del vincle entre les organitzacions federatives i territorials que la formen. La independència i l'autonomia s'expressen en la presa de decisions i en la construcció del projecte i les propostes sindicals, suportades en la suficiència i la viabilitat econòmiques i la transparència, i en l'impuls de criteris d'eficiència, d'optimització de recursos i de cooperació interna, i allunyats d'escenaris econòmics basats en el clientelisme i la dependència externa.

15. Al llarg de tot el procés congressual el conjunt d'organitzacions que conformem la CONC debatrem, per construir col·lectivament les propostes que han de configurar un programa d'acció per afrontar, amb alternatives i propostes i amb millor organització i capacitat d'acció, els problemes, les necessitats i els reptes que tenim com a classe treballadora. Hem d'actualitzar les alternatives que al llarg d'aquests anys hem anat elaborant per confrontar-nos a les polítiques regressives i la devaluació i la precarització de les condicions de treball i de vida que s'han instal·lat en la societat.

Encarem aquest debat a partir dels següents sis eixos, amb voluntat que el procés congressual permeti tant la reflexió com l'aportació de propostes per a l'acció.

– Apostem per una economia real

L'economia catalana presenta enormes febleses i desequilibris. La dependència del creixement de factors exògens

i la desindustrialització produïda els darrers anys, que ha desequilibrat el territori, el fet que els centres de decisió de les indústries més importants estiguin fora del país, la gran presència de microempresa i la inestabilitat i la ineficiència que comporta, així com la manca d'una aposta decidida per la formació i la qualificació, la innovació i la recerca, les infraestructures tecnològiques i la sostenibilitat són els elements que configuren la feblesa de l'economia catalana.

Necessitem una economia forta, diversificada sectorialment i equilibrada territorialment, sostenible i innovadora, orientada a les necessitats socials. Una aposta per un canvi de model productiu. Amb una aposta pel canvi tecnològic i que vetlli pels efectes sobre l'economia i el treball, posant al centre les persones.

Ens cal un sistema financer potent, allunyat de les pràctiques especulatives i opaques, i que disposi d'un instrument públic per evitar l'exclusió financera i promoure la inversió productiva.

El sector públic ha de tenir un paper de motor de l'economia, proveïdor i garant dels drets de ciutadania i de la igualtat d'oportunitats, però també ha d'impulsar polítiques industrials estratègiques. S'ha de sustentar en polítiques fiscals justes i suficients.

Hem d'abordar debats referencials pel futur de l'economia catalana, per l'ocupació i per la seva qualitat, per l'equilibri social i territorial i per la sostenibilitat: la indústria 4.0, l'economia social, l'economia col·laborativa, el model turístic, el canvi climàtic. . .

– Treballem per viure amb plenitud

El treball determina la posició social de l'individu i segueix sent un dels elements més importants de socialització de la persona. De ben segur que ja no és l'únic i les polítiques d'habitatge, de protecció social, d'educació, de salut, etc., tenen un paper rellevant a l'hora d'avançar en la igualtat d'oportunitats. Però el treball digne i amb drets és la base sobre la qual les persones poden desenvolupar els seus projectes vitals. El discurs dominant vol obviar la centralitat social del treball i vol obviar el conflicte pel repartiment de la riquesa en el lloc on es crea, situant l'individu aïllat davant la seva pròpia realitat vital. Hem de confrontar idees i propostes per recuperar els valors que doten el treball de drets i condicions per garantir una vida digna sense obstacles per raó de gènere, condició, origen o opció sexual.

Vida laboral, vida social i vida personal tenen una relació causal. Els horaris del treball determinen en bona part els de la vida, encara avui determinats per la divisió sexual del treball de cura i domèstic, que recau majoritàriament sobre les dones. El debat no es pot fer aïllant les diferents vessants, ja que es retroalimenten, s'han de pensar en comú.

Fer emergir el valor social del treball permet donar valor al conflicte que es produeix on aquell es realitza. Un conflicte d'interessos, sí, però també de realitzacions vitals de les persones que tenen expectatives diverses en relació amb el treball.

L'esperança de vida creix i, per tant, ens cal una acció específica per dotar aquesta realitat positiva d'aquells recursos de qualitat per mantenir uns nivells de vida digna. Hem d'abordar la realitat dels pensionistes i jubilats, i les diverses expectatives que projecten.

La cultura patriarcal segueix travessant la societat i genera un pòsit de masclisme on floreix la violència masclista, la discriminació i la desigualtat. Més enllà de la denúncia hem de ser propositius, per tal de feminitzar la societat, posant al centre la vida de les persones.

La discriminació del que és diferent i la violència amb els més febles alimenten també la xenofòbia en una societat que estigmatitza i margina cada vegada més el nouvingut, l'immigrant.

– Llitem pel treball digne i amb drets

Les contrareformes laborals han contribuït a la devaluació de les condicions de treball, a la precarietat, al creixement de la desigualtat. S'accentuen les mateixes dinàmiques econòmiques que provoquen la globalització i l'impacte de

les tecnologies de la informació en forma de descentralització productiva i de mundialització de la cadena de valor. En un sistema que externalitza tot risc, el treball ha deixat de ser un subjecte de dret per convertir-se en un simple factor de producció més, supeditat a l'interès econòmic de l'empresa. Per això es vol limitar també el dret a la negociació col·lectiva.

Hem d'avançar en un marc català de relacions laborals que situï una nova carta de drets, que doni resposta a la realitat que estem vivint en el món del treball, que recuperi, però també que proposi, nous marcs de drets on el treball i la vida tinguin un desenvolupament digne, equilibris, proteccions.

Precarietat, contractació i frau a la contractació han de ser elements centrals a l'hora d'elaborar propostes d'acció. Aprofundint també en propostes que abordin el fenomen generalitzat de les externalitzacions i les subcontractacions. Adequar continguts, formes d'organització i propostes d'acció a col·lectius febles en el mercat de treball, com el de les treballadores de la llar, les cambres de pis i altres que, a més, són espais on pot créixer la desregulació imitada per les empreses de serveis integrals, l'economia submergida i l'autoexplotació.

També són elements clau l'aposta per un treball segur, prioritzant la tasca preventiva i la garantia de salut al treball; el valor de la igualtat al treball i la lluita contra totes les discriminacions, i la participació i la informació com a dret per intervenir i disputar les estratègies empresarials i sectorials.

Cal fer de la negociació col·lectiva l'autèntica font de drets i garanties laborals reforçant la capacitat d'intervenció dels treballadors i treballadores en tot el procés, duent a la pràctica el caràcter unitari del sindicat, construïnt una unitat d'acció real que prevegi la diversitat organitzativa existent, amb respecte pel pluralisme i amb protocols clars que permetin dotar de major força i utilitat l'organització dels treballadors i treballadores.

Hem de donar valor a la participació institucional i a la concertació social, alliberant-les de les males praxis que a vegades han tingut, però reivindicant-les com a instruments que donen utilitat a la funció social dels sindicats.

Joves i inserció laboral, formació professional... són continguts que tenen plena actualitat en un país on el percentatge de joves en atur és escandalós i on la subocupació és la norma.

Avui parlar de treball, de món del treball, ens obliga a situar la dimensió europea i internacional del treball (Carta social de la UE) i a reivindicar el treball digne al món. Els grans tractats (TIIP, CETA...) volen pressionar a la baixa les condicions laborals, per sota del fràgil llinar del treball digne, per protegir la inversió i promoure el comerç no regulat. Hem de reforçar el sindicalisme al món, des d'una cooperació transformadora i solidària: és una aposta central i necessària per aturar la devaluació competitiva dins la cadena de producció entre treballadors i treballadores de països i continents diferents.

– Defensem el bé comú

La riquesa que el treball crea s'ha d'aplicar a la satisfacció de les necessitats de les persones i del bé comú. Un bé comú que és la garantia d'una societat més igual, més justa, més lliure. Que necessita polítiques redistributives justes, basades en un sistema fiscal progressiu.

Hem de reconstruir les bases de l'estat del benestar, que aquests anys s'ha retallat i privatitzat, amb propostes noves que facin efectiva la lluita contra la pobresa i la desigualtat. En un context de treball més precari, que augmenta la vulnerabilitat dels treballadors i treballadores, necessitem nous instruments de protecció social i d'igualtat d'oportunitats.

L'atur manté xifres d'escàndol i mostra la cronificació de l'atur de llarga durada, l'impacte de gènere i la pèrdua de cobertura de protecció social. Cal abordar-ho amb urgència

i dotar, al mateix temps, de major potència les polítiques actives d'ocupació que personalitzin el tracte, millorin la qualitat dels serveis i integrin les actuacions.

Hem de realçar el valor dels serveis públics, desqualificats i atacats en un clar intent de privatitzar-los, mercantilitzar-los i convertir-los en font de negoci. Els serveis públics són peça fonamental del bé comú, garantia d'universalitat en l'accés i la igualtat de tracte, de transparència i de qualitat.

El dret a la salut, a l'educació i a l'atenció a la dependència són drets bàsics de ciutadania que han de ser bastits des de la riquesa social existent, que ha de ser redistribuïda per garantir-los i per promoure la igualtat d'oportunitats.

El sistema públic de pensions pateix intents privatitzadors des dels poders financers, que el qüestionen. El caràcter solidari del sistema de repartiment el fa dependent de la quantitat i qualitat del treball, que és el que el nodreix. Hem de construir propostes que garanteixin la sostenibilitat del sistema i permetin l'accés a pensions dignes, corresponents a les vides laborals certes que hàgim desenvolupat. Hem d'evitar l'esmicolament del sistema de pensions, ja que es tracta del major fons solidari que avui tenim els treballadors i treballadores.

La renda garantida de ciutadania (RGC) resta encara dependent malgrat que hem mantingut una forta acció reivindicativa per aconseguir-la. Hem de reclamar-la, actualitzant la proposta feta al seu dia. Hem impulsat iniciatives pròpies, com la Xarxa d'Acció Solidària, els punts d'informació a la persona aturada, que hem d'avaluar per adequar-les.

No concebem la defensa del bé comú sense un compromís ferm i clar amb la solidaritat. En un món global la conculcació de drets es converteix en injustícia també global, ja que els efectes negatius de l'explotació acaben contaminant el sistema i afectant els treballadors arreu.

– Fem un sindicat proper

Molts són els canvis que s'han donat en el món del treball i massa encara les rigideses organitzatives. Els projectes de fusió territorial i sectorial permeten disposar de major múscul organitzatiu, però cal canviar pràctiques, mancomunat esforços, obrir les portes del sindicat per ser referents dels milers, centenars de milers de treballadors i treballadores que no s'adscriuen al sindicat. Una organització oberta, participativa, representativa, propera i transparent.

Hem d'abordar l'organització i la funció del sindicat a l'empresa i, en especial, les d'aquells espais o centres on conviuen diverses realitats contractuals i empresarials. Hem de pensar com diverses figures (secció sindical d'empresa o multiempresa, sindicalista de referència, equips mancomunats...) permeten abordar els nous reptes.

La nova realitat laboral dificulta l'afiliació de sectors importants de treballadors i treballadores que estan en entorns laborals aïllats o mancats d'empresa de referència per l'excés de rotació laboral. Un dels principals reptes que tenim és organitzar els treballadors i treballadores en situació precària. Això ens obliga a pensar com els locals sindicals, més enllà d'espais d'assessorament, són també espais d'organització, de participació, de formació, de relació.

Hem de seguir repensant el govern del sindicat, analitzant i avaluant el model definit en el passat congrés de tres nivells, per garantir una execució eficient, un govern confederal i una direcció plural. Hem d'abordar la realitat del "sindicat del jove" i el dels pensionistes i jubilats, des de la seva realitat i les seves necessitats.

Un sindicat més plural ha de recollir també la diversitat d'origen al món del treball, no tan sols en afiliats i afiliades i delegades i delegats, sinó també en la direcció de les organitzacions federatives i territorials. La multiculturalitat i interculturalitat que demana una societat sotmesa a una forta globalització ha de contagiar i impregnar plenament l'organització que vol representar el conjunt de la societat. Ja hem obert via, però hem de fer de l'ús de les xarxes socials

una eina de comunicació, de participació i de pressió. Aquest és un dels elements que configura el canvi tecnològic en la comunicació interna i externa del qual no podem defugir.

Hem d'avançar en noves formes de treball, d'organització i de direcció d'equips més horitzontals i potenciar la solidaritat interna per reforçar la confederalitat i el vincle sindical. Cal impulsar noves formes, però sobretot compromisos i pautes, en relació amb la participació de l'afiliació i amb la seva vinculació al sindicat.

Cal que continuem apostant pel treball amb altres organitzacions i la participació en plataformes que permetin fer avançar els nostres objectius i donar sortida a les nostres reivindicacions, reivindicant el paper que ens correspon com a representants del món del treball en la construcció d'una societat més justa.

Un dels reptes sindicals de primer ordre és feminitzar el sindicat. Hem de construir propostes, entre elles les de la Conferència de Dones i Homes, que permetin avançar en la igualtat efectiva, la que va més enllà de les declaracions retòriques.

– Reforcem l'ètica i els valors

Actualitzar i adequar propostes s'ha d'acompanyar de la reafirmació dels valors propis del sindicat. Cal reactualitzar i realçar el nostre codi ètic. Hem d'establir un codi de conducta del delegat i delegada sindical que sigui el mirall on ens podem veure reflectits.

Tot allò referit a la igualtat en el treball i la societat, el combat contra tota discriminació i el rebuig a tota manifestació xenòfoba i racista, masclista, homòfoba i violenta és un valor que ha d'impregnar la forma de ser i d'actuar de qualsevol persona que pugui representar CCOO en qualsevol àmbit i nivell.

Qüestions com la limitació de mandats i la renovació, la transparència en els recursos, la utilització de les hores sindicals, la rendició de comptes de l'activitat sindical, el reforç de la militància i la col·laboració voluntària de l'afiliació, que hem debatut i adequat aquests anys, han de passar el sedàs col·lectiu del debat congressual per tal que el congrés sentenciï les decisions que haurem d'impulsar i fer complir.

Un procés de renovació sindical s'ha d'acompanyar d'un important projecte formatiu per a l'afiliació, els delegats i delegades i les estructures dirigents.

16. CCOO volem seguir sent la millor eina i l'instrument de què disposem els treballadors i treballadores catalans. Davant les fortes agressions que estem rebent la classe treballadora en els drets i les llibertats, i davant dels intents de desmuntar el model social que hem anat construint amb la lluita, el sindicat és més necessari que mai.

La legitimitat política, ètica i representativa de CCOO ens permet entomar aquest procés congressual, en el qual hem d'actualitzar propostes i formes organitzatives, situats a l'ofensiva per disputar, a l'empresa i els sectors i a la societat, el repartiment just de la riquesa que el treball crea i traduir-ho en millores de les condicions de treball i de vida, en més igualtat social i laboral, i en major llibertat personal i col·lectiva.

L'11è Congrés ha de seguir consolidant la Comissió Obrera Nacional de Catalunya, i el sindicalisme confederal de classe i nacional que representem, com un instrument útil i un contrapoder social, com una eina de solidaritat i de transformació social.

Barcelona, 22 de juny de 2016